

Най-поент, кой не знае до каква ниска степен е изпаднало нашето иконопистство? — Изр. подв. четкият на българските зографи излизат: окаррикатурени по единъ най-антихудожествен начинъ, всичкитъ лица, всичкитъ събуди на стария и новия животъ, и това извънредностиване въ безобразия и френеленации невъзможноститъ, доводили до цензурни представени по стѣнитъ на храмоветъ востодни, върви съ немощими и фатални крапки на-прѣдъ, щото е докарало работата до тѣмъ, че човекъ не може да гледа на църковнитъ образи, безъ да фисткува да изгуби всичката сериозностъ и почитание, които трѣба да върхвѣятъ въкъмъ такива свѣщенни мѣста, каквито сѣ храмоветъ. Тази извращенностъ, тази грозотия на църковнитъ образи отбѣтвува по единъ най-разорителенъ начинъ въражескиятъ цѣлъ на народа, който е принуденъ да смятрѣ за свѣденъ най-бѣскавото отрицание, най-грезбото надсмиване надъ всѣка художественностъ. По тази причина нашитъ църкви почнахъ вече да си повдигватъ икони отъ етранство — въ Россіи, и ако това се продължи така, то нѣма съмнѣние, че въ най-скоро време всички икони за българскитъ църкви ще се внасятъ отъ вънъ и по този начинъ ще се свѣсти свѣслъ българското иконопистство като художественна индустрия. Это защо и по тази частъ трѣба да се взематъ извѣстни мѣрки за повдиганіе на иконопистството у насъ, тъй тѣсно свързано съ духовния животъ на народа — отъ една страна, а отъ друга като западъ, който може да даде прилично прѣпитаніе на много наши свѣтественници.

Происхождение на изкуствата, философски теории за раздѣляне развитіе имъ и общо раздѣленіе на исторіята на изкуствата.

Древнитъ въизи, които всички сѣ обирали да обличатъ въ очарователнитъ форми на поезиѣта, които сѣ се раздѣли живѣли и умирали вѣрѣдъ поезиѣ и искусство, оставили ни сѣ, както и за всичко друго, така и за происхождението на пластическитъ искусства, една красива, поетична легенда:

Дѣщерѣта на единъ цѣнѣтъ отъ цѣнонѣ, гласѣ